

Из све разноврсности песничких мотива и изражајних могућности, код Жупанчића се ипак чује један глас, осећа једна душа, која своју животну радост благотворно прелива на све стране. С правом је назван песник живота, а његова популарност расте сваким даном. И ако је у млађим годинама потпадао под разне утицаје, великан словеначке Модерне ипак је сачувао у себи Белога Крањца, никад се својом душом није отуђио од рођене груде, нити се својом песмом удаљио од народнога живота. Он сам не цени много своју „Чашу опојности“. Здрава, свежа, са обиљем животне радости, са претежно ведрим основним расположењем, његова поезија све више утврђује Жупанчића као песника живота. „Мени је песма излив све унутрашњости, здравља и моћи, тако да се мора сама испевати. Тај излив је у толико крепчији, у толико јакој вези са животом, у толико дубљи и у толико даље одсева, у колико песник интензивније гледа, и у колико је интензивније живео умом, вољом и осећањима. Поезија је пут до самога себе, живо кретање ка стварима и средишту свега, приближавање центру. У стварању се човек приближује Богу“. Тако је сам песник окарактерисао своју поезију; додао још да „проклето реално гледа на свет“ и да сав тежи објективности.

И у погледу песничке дикције и технике стиха, поезији Отона Жупанчића нема данас равне у словеначкој књижевности. Оно што је Прешерен значио у првој половини деветнаестог века, значи појава Жупанчића почетком двадесетог века. Он освежава песнички језик који је код Прешернових епигона био већ довољно овештао. Мелодични, грациозни, устрептали и увек изванредна ритма, стихови Отона Жупанчића иду са песничким новелама Ивана Цанкара у најлепше ствари новије словеначке књижевности.

9. ДАНАШЊА КЊИЖЕВНОСТ.

На челу песника још неуморно пева и преводи у тишини Камника и Љубљане великан словеначке „Модерне“ Отон Жупанчић.